

הזכרון יוסף שבפ"ה שם סק"ד שאולי יסריח או יכשלו אבריו בדרך ודאי לא שייך לחוש באלעזר, ולכן ראיית האור שמח מאלעזר הכהן שהובילו להקבר בגבעת פינחס בנו אינה ראייה כדכתבתי בספרי אגרות משה חיר"ד סימן רל"ה.

והנני ידידו מוקירו.

משה פיינשטיין

סימן קה

בקריאת המגילה ע"י מיקראפאן

מע"כ הרב הגאון המפורסם מוה"ר חיים דובער גינזבערג שליט"א הגאב"ד וואנקאווער.

הנה בדבר קריאת המגילה ע"י מיקראפאן קשה לומר בזה הלכה ברורה כי לא נתברר כראוי איך נשמע ע"י זה ע"י אנשים הראוי לסמוך עליהם. ולכן אין ראוי לקרא המגילה שישמעו ע"י המיקראפאן ועד עתה כמדומני שלא נשאלתי על זה לומר בזה הלכה ואיני זוכר כלל מה שכתב כתר"ה בשם רב צעיר אחד שאמרתי שאין למחות בידם.

אבל מה שפשיטא ליה לכתר"ה שאין יוצאין בשמיעה ע"י מיקראפאן מטעם שהוא כמו ששומע מאינו בר חיובא לפ"מ דאומרים המומחים בטיבו של מיקראפאן שלא מוציא ממש הקול של האדם המדבר אלא חד הברה בעלמא, ולא דק כתר"ה בלשונו דאין שייך זה לקול הברה שבמתני' דר"ה דף כ"ז שהרי הכא נשמע קול חזק ובריא אך מונח כתר"ה היא שאומרים שנשמע קול אחר שנברא מקולו ולכן שייך דמיונו לנשמע מלאו בר חיובא דקול הברה לא שייך ללאו בר חיובא. הנה לדידי מספקא טובא אף אם נימא שהאמת כאמירת המומחים שלא נשמע קול האדם אלא קול אחר שנעשה מקולו. מטעם שכיון שעכ"פ רק כשהוא קורא נשמע הקול יש להחשיב זה כשמיעת קולו ממש דהרי כל זה שנשמע עושה קולו ממש. ומנין לנו עצם כח השמיעה איך הוא שאולי הוא ג"כ באופן זה שנברא איוה דבר באויר ומגיע לאוזנו. וכן מסתבר לפי מה שאומרים חכמי הטבע שהקול יש לו הלך עד האוזן וגם יש קצת שיהוי זמן בהלכו, ומ"מ נחשב שהוא קול האדם

לכן אפשר שגם הקול שנעשה בהמיקראפאן בעת שמדבר ששומעין אותו הוא נחשב קולו ממש וכן הא יותר מסתבר. וגם לא ברור הדבר מה שאומרים שהוא קול אחר. ומטעם זה אפשר אין למחות ביד אלו שרוצים לקרא המגילה ע"י המיקראפאן מצד ההלכה. וקלקול למצות אחרות שהוא לשופר וקריאת התורה בשבת וי"ט אי אפשר לבא מזה דהא אסור לדבר במיקראפאן בשבת ויום טוב ובמצות דבור שבחול אם ג"כ יקראו במיקראפאן הא אם אין למחות במגילה כ"ש באלו.

אך מ"מ כיון שלא ברור להיתר והוא ענין חדש, בכלל יש למחות כדי למונעם מלרדוף אחרי חדשות אחרות שלהוטים בזה במדינות אלו כמו שכותב כתר"ה.

ידידו מוקירו.

משה פיינשטיין

סימן קמ

באחד שאכל כזית מזונות ושתה יין חצי שיעור אם יזכיר על הגפן

כ' מרחשון תשכ"ד.
מע"כ ידידי מהר"ר אשר אנשיל הלוי יונגרייט שליט"א.

בדבר אחד שאכל כזית ממיני מזונות ושתה יין חצי שיעור אם יזכיר על הגפן בברכה אחרונה. הנה יכול לברך ואין בזה משום הפסק. דגדולה מזו סובר הט"ז סימן ר"ח ס"ק י"ט דאף בשתה ספק אם הוא יין או שאר משקה דיוסיף גם על הגפן כשאכל אח"כ מיני מזונות כיון שאין כאן ברכה לבטלה. ובוה פליג הרמ"א משום דאולי אין שייך פה שם גפן כלל כדאיתא במ"ב ס"ק פ. אבל בפחות מכשיעור ששייך שם גפן לכר"ע יכול להוסיף. וממילא טוב להוסיף. ואם שתה יין כשיעור כזית דהוא שליש רביעית כדאיתא במ"ב סימן ר"י ס"ק י"א שהוא ספק שמא מברכין על כזית כדאיתא שם בש"ע סעיף א' מחייב להוסיף.

בהפסיק בי

יש"ר ו

ובין תפילין ו
אמן יהו
לו לשמוע ולכ
סעיף י' ואם
סק"ח אינו מב
להניח ולהמג
דלאלו שאין ג
לברך אף בהפ
שהם דעת דב
ס"ק ל"ו. אנ
על של ראש
שתים לא י
וקדושה וברכ
ראש יש לנו
על הסברים
של ראש. וע
מארה"ח שבו
ואין אצלי ה
אמן על ברכו
כמו שיחה ג
חברו נמי ג
ט' מסיק כו
דטעם הפמ'
מסביר בלא
לענין ברכה

ובדבר
בסימן קס"ז
אף שניכר
שהמים מגי
הוא חציצה
קודם הנטי
אינו חוצץ
וכן הוא בנ
נשאר רק

ולצאת
ומבאר זה
ידידי.